

MINISTER ŚRODOWISKA

Warszawa, dnia 10.08.2011 r.

Andrzej Kraszewski

DIŚSoa-281-62/24664/11/MT

DECYZJA

Na podstawie art. 204 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska /Dz. U. z 2008 roku, Nr 25 poz. 150 z późn. zm./ oraz art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego /Dz. U. z 2000 roku Nr 98, poz. 1071 z późn. zm./, po rozpatrzeniu odwołania Ekologicznego Stowarzyszenia Przyjaciół Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego EKOPARK od decyzji Marszałka Województwa Pomorskiego z dnia 22 lutego 2011 roku, znak: DROŚ.S.7650-22/10/11 -

- 1) uchylam punkt I.1 zaskarżonej decyzji „Opis kwatery składowej B2” w zakresie charakterystyki techniczno eksploatacyjnej instalacji, w części:
  - 1.1) wymienionej w akapicie drugim w brzmieniu:
- „Instalacja IPPC B2 obejmuje kwaterę B2, przestrzeń pomiędzy istniejącą kwaterą B1 i kwaterą B2 wraz z wypełnieniem odpadami przestrzeni nad kwaterami do rzędnej 193 m. n.p.m. oraz wypełnienie drogi eksploatacyjnej znajdującej się na kwaterze B1 wraz z elementami systemu odgazowania i zbierania odcieków oraz wód deszczowych. Droga technologiczna zlokalizowana na kwaterze B1 została włączona do instalacji i będzie przejściowo eksploatowana na potrzeby prac rekultywacyjnych i nadzoru nad zamykaną kwaterą B1.
- 1.2) określonej w tabeli w wierszach: 2,3 i 5,

Pojemność geometryczna składowiska	1 550 000 m ³
Pojemność całkowita	1 550 000 Mg (przy współczynniku zagęszczenia odpadów 1,0 Mg/m ³)
Docelowa wysokość składowania odpadów na kwaterze B2	193 m. n.p.m.

i w tej części orzekam:

- akapit 2 otrzymuje brzmienie:
- Instalacja IPPC B2 obejmuje kwaterę B2 wraz z elementami systemu odgazowania i zbierania odcieków oraz wód deszczowych.

- Wiersze 2,3 i 5 tabeli otrzymują następujące brzmienie

Pojemność geometryczna składowiska							1 020 000 m ³
Pojemność całkowita: w tym							1 020 000 Mg (przy współczynniku zagęszczenia odpadów 1,0 Mg/m ³)
sektor	A	B	C	D	E	Suma	
Odpady unieszkodliwiane w m ³	226309	475	580	642	658953	886958	
Warstwy izolacyjne i grodzie w m ³	33946	71	87	96	98841	133042	
Suma	260254	547	667	738	757794	1020000	
Docelowa wysokość składowania odpadów na kwaterze B2							186 m. n.p.m.

2. uchylam punkt I.3 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wiersza 1 tabeli w brzmieniu:

Maksymalna roczna ilość odpadów deponowanych na składowisku	1 500 000 Mg
---	--------------

i orzekam:

wiersz 1 tabeli wymienionej w pkt I.3 otrzymuje brzmienie:

Maksymalna roczna ilość odpadów deponowanych na składowisku	1 020 000 Mg
---	--------------

3. uchylam punkt II.1.1. w części dotyczącej akapitu pierwszego w brzmieniu:

„Do unieszkodliwiania odpadów dopuszcza się rodzaje odpadów wymienionych w tabeli nr 4, na wydzielonych 5 sektorach w obrębie czaszy kwatery składowej B2, rodzaje i ilości odpadów określone w tabeli nr 3, w łącznej ilości nieprzekraczającej 150 000 Mg/rok, przy uwzględnieniu następującego nieselektywnego sposobu składowania odpadów:

- sektor A- odpady z grupy 02,03,04,15,16,17,i 20
- sektor B- odpady z grupy 08
- sektor C- odpady z grupy 10
- sektor D – odpady z grupy 12
- sektor E – odpady z grupy 19”

i w tej części orzekam:

akapit pierwszy w pkt II.1.1 zaskarżonej decyzji otrzymuje brzmienie:

„Do unieszkodliwiania odpadów dopuszcza się rodzaje odpadów wymienionych w tabeli nr 1, na wydzielonych 5 sektorach w obrębie czaszy kwatery składowej B2, rodzaje i ilości odpadów określone w tabeli nr 1, w łącznej ilości nieprzekraczającej 102 000 Mg/rok, przy uwzględnieniu następującego nieselektywnego sposobu składowania odpadów:

- sektor A- odpady z grupy 02,03,04,15,16,17,i 20
- sektor B- odpady z grupy 08
- sektor C- odpady z grupy 10
- sektor D – odpady z grupy 12
- sektor E – odpady z grupy 19”

4. w pozostałej części utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją, organ I instancji udzielił Eko Dolina Sp. z o.o. z siedzibą w Lężycach pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do składowania odpadów, z wyłączeniem odpadów obojętnych, o zdolności przyjmowania ponad 10 Mg odpadów na dobę lub o całkowitej pojemności ponad 25 000 Mg, tj. kwatery B2 składowiska odpadów zlokalizowanego w miejscowości Lężyce, ustalając jednocześnie warunki eksploatacyjne i ochrony środowiska.

W odwołaniu Ekologiczne Stowarzyszenie Przyjaciół Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego EKOPARK wnosi o uchylenie w/w decyzji Marszałka, zarzucając iż została wydana z naruszeniem przepisów prawa materialnego i procesowego. Stowarzyszenie uważa, że zaskarżoną decyzją naruszono:

1. art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska poprzez niezbadanie wpływu na środowisko całego obiektu tj. planowanych trzech kwater wraz z infrastrukturą.

2. §3 pkt 1 i § 3 pkt 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów /Dz. U. z 2003 roku Nr 61, poz. 549 z późn. zm/, poprzez usytuowanie składowiska - kwatery B2 na obszarze położonym między ciekami: Zagórska Struga i Struga Cisowska. Nadto zdaniem Stowarzyszenia na obszarze, na którym został usytuowany obiekt występują ciekі powierzchniowe, tereny podmokłe i bagienne. Jednocześnie Strona podnosi, że obiekt – kwatera B2 zlokalizowana jest na zbiornikach GZWP-11 – Szubienica Gdańska i GZWP 110 – Pradolina Kaszubska oraz obszarze UZWP dla Lężyc.

Stowarzyszenie uważa również, iż poprzez wydanie pozwolenia na budowę dla Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów oraz jego kwatery składowej doszło do naruszenia:

1. przepisów rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 14 lipca 1998r. w sprawie określenia rodzajów inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska /Dz.U. Nr 93, poz.589 z późn.zm/.

2. przepisów ustawy z dnia 16 października 1991r.o ochronie przyrody, w zakresie ustaleń dotyczących otuliny parku krajobrazowego oraz obszaru chronionego krajobrazu.

3. zakazu określonego w §4 ust.2 pkt 1.lit.a,b,c,d rozporządzenia Wojewody Gdańskiego nr 5/94 z dnia 8 listopada 1994r. w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Wojewody Gdańskiego nr 11/98 z dnia 3 września 1998r.

Dodatkowo Stowarzyszenie podnosi szereg uciążliwości związanych z dotychczasową eksploatacją obiektu i stwierdza, że nie wyznaczono dla niego obszaru ograniczonego użytkowania.

Nadto Stowarzyszenie stwierdza, iż została naruszona treść art. 7 i 77 § 1 k.p.a. poprzez nierzetelne zbadanie zgromadzonego materiału dowodowego, zaniechanie merytorycznego sprawdzenia zgodności z prawem i legalności dokumentów przedłożonych przez inwestora wraz z wnioskiem – w tym pozwolenia na budowę i planu zagospodarowania przestrzennego.

Rozpatrując sprawę, w związku z wniesionym odwołaniem, ustalono co następuje.

Zgodnie z art. 204 ust. 1 w/w ustawy Prawo ochrony środowiska, instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności, z zastrzeżeniem art. 207 ust. 2, nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych.

Podkreślić należy, że wymagania dla składowisk odpadów - w tym zakresie wynikają bezpośrednio z Dyrektywy Rady 1999/31/EC z dnia 26 kwietnia 1999 roku w sprawie składowania odpadów. Przepisy w/w Dyrektywy zostały transponowane do prawodawstwa polskiego m.in.

1. rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów /Dz. U. z 2003 roku Nr 61, poz. 549 z późn. zm/,

2. rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2002 roku w sprawie zakresu, czasu, sposobu oraz warunków prowadzenia monitoringu składowisk odpadów /Dz. U. z 2002 roku Nr 220, poz. 1858 z późn. zm./,
3. rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 30 października 2002 roku w sprawie rodzajów odpadów, które mogą być składowane w sposób nieselektywny /Dz. U. z 2002 roku Nr 191, poz. 1595/,
4. rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 7 września 2005 roku w sprawie kryteriów oraz procedur dopuszczenia odpadów do składowania na składowisku danego typu /Dz. U. z 2005 roku Nr 186, poz. 1553 z późn. zm./.

W tym miejscu wskazać należy na zapis art. 19 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 roku dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, który stanowi, że „Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy wymogi techniczne mające zastosowanie do składowisk objętych pkt. 5.1 i 5.4 załącznika I zostały określone w dyrektywie Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999r. w sprawie składowania odpadów”. Wskazówki dotyczące interpretacji i wdrażania Dyrektywy IPPC (Guidance on Interpretation and Implementation of the IPPC Directive) – opublikowane przez Komisję Europejską w kwietniu 2007r. zostały zamieszczone na stronie www.mos.gov.pl i w zakresie składowisk odpadów stanowią:

„ W konsekwencji, wymagania ustanowione w załączniku I do Dyrektywy w sprawie składowania odpadów zajmują miejsce dopuszczonych poziomów emisji, równoważnych parametrów i wskaźników technicznych opartych o najlepsze dopuszczalne techniki (BAT) wymagane na podstawie Artykułu 9 (4) Dyrektywy IPPC w warunkach pozwoleń. (...) Artykuł 6 Dyrektywy wyszczególnia informacje, które należy podać we wniosku o wydanie pozwolenia. Większości, ale nie wszystkich, z tych informacji wymaga się także na podstawie Dyrektywy w sprawie składowania odpadów. Z drugiej strony, niektóre wymagania dotyczą wyłącznie Dyrektywy w sprawie składowania odpadów /patrz Artykuł 7 (i). Przedkładany na podstawie dyrektywy IPPC wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego dotyczącego składowiska odpadów musi być zgodny zarówno z postanowieniami Artykułu 6 Dyrektywy IPPC jak i Artykułu 7 Dyrektywy w sprawie składowania odpadów”.

Dokonując zestawienia przywołanych powyżej informacji, wskazać należy, że wymagania i procedury wyznaczone przepisami w/w czterech rozporządzeń określają najlepsze dostępne techniki dla instalacji do składowania odpadów.

§ 3 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów stanowi, że składowiska odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne i obojętne nie mogą być lokalizowane w strefach zasilania głównych i użytkowych zbiorników wód podziemnych (GZWP, UZWP). Natomiast ust. 4 tego przepisu stanowi, że wymagania dotyczące lokalizacji, określone w tym przepisie mają zastosowanie także w przypadku rozbudowy składowisk odpadów.

W myśl § 5 ust.1 , składowisko odpadów lokalizuje się tak, aby miało naturalną barierę geologiczną, uszczelniającą podłoże i ściany boczne, a rozciągłość pozioma bariery geologicznej musi przekraczać obszar projektowanego składowiska odpadów. Zgodnie z § 5 ust. 2 tego rozporządzenia dla składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne minimalna miąższość naturalnej bariery geologicznej wynosi nie mniej niż 1 metr, natomiast wartość współczynnika filtracji $k \leq 1,0 \times 10^{-9}$ m/s. Wskazać należy jednocześnie na treść § 5 ust. 5 tego rozporządzenia, który stanowi, że w miejscach gdzie, naturalna bariera geologiczna nie spełnia warunków określonych w ust. 2-4, stosuje się sztucznie wykonaną barierę geologiczną o minimalnej miąższości 0,5 m, zapewniającą przepuszczalność nie większą niż określona w ust. 2, którą wykonuje się w taki sposób, by procesy osiadania na składowisku odpadów nie mogły spowodować jej zniszczenia.

Zgodnie z art. 184 ust 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska pozwolenie wydaje się z zastrzeżeniem art. 189 i 191a na wniosek prowadzącego instalację, a jeżeli wniosek ten dotyczy instalacji nowo uruchamianych lub w sposób istotny zmienianych, powinien on zawierać informację o spełnianiu wymogów, o których mowa w art. 143. W myśl art. 202 ust. 4 teże ustawy w pozwoleniu zintegrowanym określa się warunki wytwarzania i sposoby postępowania z odpadami na zasadach określonych w przepisach ustawy o

odpadach, niezależnie od tego, czy dla instalacji wymagane byłoby, zgodnie z tymi przepisami uzyskanie pozwolenia na wytworzenie odpadów.

Wobec powyższych przepisów prawa organ I instancji, po przeanalizowaniu zastosowanych przez Zakład „EKO DOLINA” Sp. z o.o. w Łęczycach rozwiązań technicznych uznał, że spełnione są kryteria wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik, a zatem kryteriów wskazanych przepisami czterech w/w rozporządzeń, które narzuca przepis art. 204 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska (pkt III zaskarżonej decyzji).

Po przeanalizowaniu złożonego w sprawie materiału dowodowego, w aspekcie stawianych przez Stowarzyszenie zarzutów uznano, że celem wydania prawidłowego orzeczenia w przedmiotowej sprawie należy dokonać poszerzonej analizy w oparciu o materiały źródłowe. Pismem z dnia 9 czerwca 2011r. znak: DIŚSoa-281-62/26160/11/MT, zwrócono się nadesłanie dokumentacji hydrogeologicznej, raportu o oddziaływaniu na środowisko, dokumentacji budowlanej i innych dostępnych materiałów i danych dotyczących przedmiotowej instalacji – kwatery B2, złożonej z poszczególnych sektorów.

W dniu 22 czerwca 2011r. materiał dowodowy został uzupełniony o:

1. dokumentację hydrogeologiczną:

1a) dokumentację określającą warunki hydrogeologiczne w podłożu projektowanego ZUO w Łęczycach. Etap I – kwatery B1 i B2, (wrzesień 2000r.) wraz z decyzją Starosty Wejherowskiego nr 184/2000

1b) dodatek do w/w dokumentacji geologiczno-inżynierskiej, dla projektu technicznego ZUO w Łęczycach (czerwiec 2006)

1c) dodatek do dokumentacji określającej warunki hydrogeologiczne w podłożu ZUO w Łęczycach

1d) wycinek mapy hydrogeologicznej Polski (Arkusz Rumia) – opracowanie dotyczące GZWP110

1e) ocenę wpływu budowy i eksploatacji ZZO „EKO DOLINA” w Łęczycach na zmiany warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych (maj 2011r.)

1f) dokumentację hydrograficzną „EKO DOLINA” w Łęczycach – bilans wód (czerwiec 2011r.) wraz ze sprawozdaniem z prac hydrogeologicznych (wersja elektroniczna)

2. Raport o oddziaływaniu na środowisko kwatery składowej odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne – B2 Zakładu Eko Dolina Sp.z o.o. w Łęczycach wraz z aneksami i uzupełnieniami wraz decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia,, a także decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gdańsku z dnia 12 stycznia 2009r.

3. „Projekt budowlany kwatery składowej B2 odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne wraz z niezbędnymi elementami zagospodarowania terenu” wraz dokumentacją dotyczącą zmiany wykonania warstwy ochronnej geowłókniny i dokonany w tym zakresie akceptacjami, a także decyzję Starosty Wejherowskiego zatwierdzającą projekt budowlany.

5. Tabelę uwzględniającą podział na sektory planowanej do eksploatacji kwatery B2 wraz z podziałem na ilości odpadów deponowanych na poszczególnych sektorach z wydzieleniem odpadów przeznaczonych do składowania oraz odpadów przeznaczonych do warstw izolacyjnych i grodzi.

Po analizie całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji stwierdzono co następuje:

Zgodnie z przedłożoną w sprawie oceną wpływu budowy i eksploatacji ZZO „EKO Dolina” w Łęczycach na zmiany warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych stanowiącą podsumowanie uzyskanych wyników prac i badań (w tym wszystkich analizowanych i zaakceptowanych w/w dokumentacji). „Zakład Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach położony jest około 4 km na południe od granicy zbiornika wód podziemnych GZWP- 110 – Pradolina Kaszub i rzeki Redy. (..) W przepływie wód podstawowe znaczenie mają dwa poziomy wodonośne w utworach czwartorzędowych (górny i dolny) oraz poziom mioceniński(..). Poziomy wodonośne zalegają na znacznej głębokości, od 70 do 170 m, pod miąższością słaboprzepuszczalnych mulków, ilów i glin, stanowiących naturalny pakiet ochronny wód podziemnych. Łączny czas przebiegu pionowego i poziomego od Zakładu Eko Dolina do granic GZWP 110 szacuje się na

ok. 70-100 lat. W rejonie (w granicy Zakładu) występuje zbiornik GZWP -111. Obejmuje on piaszczyste utwory kredy na głębokości ok. 300 m. Gwarantuje to pełne bezpieczeństwo tego zbiornika przed możliwością przesiąkania zanieczyszczeń. Obliczony teoretyczny czas przesiąkania zanieczyszczeń z powierzchni przekracza 400 lat. Z uwagi na pełną izolację GZWP 111 od powierzchni terenu zbiornik nie wymaga ustanowienia obszaru wód podziemnych” (str. 5). Ponadto z dokumentacji wynika, iż pierwsza warstwa użytkowa wodonośna zalega głęboko – tj. ok. 90 m poniżej poziomu terenu. Ze względu, na położenie obiektu w strefie krawędziowej wysoczyzny morenowej, tzw. strefie tranzytu wód podziemnych, miejsce to faktycznie nie stanowi strefy zasilania głównych warstw wodonośnych stanowiących GZWP.

W tej sytuacji, biorąc pod uwagę spójność ustaleń wynikających z załączonej dokumentacji, w tym opinię prof. Bohdana Kozyrskiego – Rzeczoznawcy i Wiceprzewodniczącego Komisji dokumentacji hydrogeologicznych, przy Ministrze Środowiska, stwierdzić należy, że zarzuty Stowarzyszenia, odnoszące się do naruszenia treści § 3 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów, nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów Stowarzyszenia dotyczących naruszenia:

1. przepisów rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 14 lipca 1998r. w sprawie określenia rodzajów inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska /Dz.U. Nr 93, poz.589 z późn.zm/.

2. przepisów ustawy z dnia 16 października 1991r.o ochronie przyrody, w zakresie ustaleń dotyczących otuliny parku krajobrazowego oraz obszaru chronionego krajobrazu.

3. zakazu określonego w §4 ust.2 pkt 1.lit.a,b,c,d rozporządzenia Wojewody Gdańskiego nr 5/94 z dnia 8 listopada 1994r. w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Wojewody Gdańskiego nr 11/98 z dnia 3 września 1998r.

stwierdzić należy, iż jakkolwiek pozostają one w istocie poza meritum pozwolenia zintegrowanego (oraz stanowią przepisy nieobowiązujące w dacie wszczęcia przedmiotowego postępowania), to również i te zarzuty nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Z przedłożonej w sprawie ostatecznej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gdańsku z dnia 12 stycznia 2009r. sygn. akt:3562/08 wynika, iż kwestie dotyczące braku naruszeń przywołanych przepisów są Stowarzyszeniu znane. Podkreślić zatem jedynie należy, iż w uzasadnieniu tej decyzji znalazły się następujące ustalenia(str. 8):

1. teren inwestycji nie jest położony na obszarach wymienionych w §3 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów,
2. przepisy rozporządzenia Wojewody Pomorskiego w sprawie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego nie zawierają żadnych zakazów dotyczących otuliny, a tym bardziej zakazu lokalizowania przedmiotowej inwestycji.

Wobec powyższy faktów wyjaśnić należy, iż przedmiotem postępowania jest sprawa – udzielenia Spółce „Eko Dolina” pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie składowiska odpadów – kwatery B2. Pozwolenie zintegrowane jest decyzją, którą Spółka „Eko – Dolina” jest obowiązana uzyskać, aby mogła zgodnie z obowiązującymi wymogami prawa materialnego, korzystać z wybudowanej kwatery B2.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że obiekt ten został zlokalizowany i wybudowany zgodnie z wymaganiami prawa. Jak wskazuje materiał dowodowy, obiekt został wyposażony, na etapie jego budowy w sztuczną barierę, o której stanowi § 5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 roku w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów.

Fakt ten znalazł odzwierciedlenie również w analizowanym pozwoleniu zintegrowanym, w części wymienionej w pkt I.1 wiersz 6 tabeli (uszczelnienie dna i ścian).

Jednocześnie z analizy zebranego materiału dowodowego wynika, że dla obecnie eksploatowanej kwatery B1 składowiska odpadów w miejscowości Łężyce, maksymalna rzędna deponowania odpadów została określona na wysokości 186 m.n.p.m.

Stosownie do treści ustaleń wynikających z uzyskanych decyzji Strona zamierza składować odpady na kwaterze B2 także do rzędnej 186 m.n.p.m. Parametry techniczne obiektu – zamierzonej do eksploatacji kwatery B2 wyznaczają ramy instalacji - pozwolenia zintegrowanego. Pozwolenia zintegrowanego udziela się bowiem na prowadzenie konkretnej instalacji, co oznacza, iż w jej opisie, w tym charakterystyce techniczno – eksploatacyjnej powinny znaleźć się wyłącznie te dane, które opisują (charakteryzują z technicznego punktu widzenia) tę konkretną instalację. W przedmiotowej sprawie jest nią bez wątpienia wyłącznie kwatery – B2.

Niezależnie bowiem od kwestii, że Spółka w chwili obecnej jeszcze eksploatuje, zbliżając się do wyczerpania swojej pojemności, odrębną kwaterę B1 oraz od dalszych zamierzeń inwestycyjnych Spółki, przedmiotem prowadzonego postępowania jest pozwolenie zintegrowane na prowadzenie kwatery – składowiska odpadów B2.

W związku z tym faktem oraz biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, w tym w szczególności parametry techniczne kwatery B2 określone w decyzji Starosty Wejherowskiego z dnia 4 marca 2010r. (pozwoleniu na budowę punkty: I.7.5 w związku z I.7.7.) i w przedłożonych przez Spółkę ustaleniach dla poszczególnych sektorów A-E stanowiących meritum danych dla omawianego składowiska odpadów, organ odwoławczy uznał za konieczne dokonanie skorelowania danych w odniesieniu charakterystyki techniczno – eksploatacyjnej obiektu (kwatery B2). Za zbędne, dla przedmiotowego pozwolenia uznano kwestie dotyczące zamknięcia odrębnego obiektu – kwatery B1 oraz przyszłych zamierzeń inwestycyjnych Spółki. Dlatego też decyzja organu I instancji, została w części określonej w jej poszczególnych punktach w odniesieniu do brzmienia wynikającego z korelacji danych zreformowana, tak aby udzielone pozwolenie zintegrowane dotyczyło wyłącznie parametrów technicznych przeznaczonej do składowania określonych rodzajów odpadów instalacji – kwatery B2.

Analizowana kwatery B2 została wyposażona zgodnie z wymaganiami prawa w system zbierania i odprowadzania odcieków oraz w instalację do odgazowania, co zostało wraz z innymi wymaganiami stawianymi przez prawo (poszczególne punkty przedmiotowego pozwolenia) uwzględnione w decyzji organu I instancji.

W świetle powyższych wyjaśnień, uznano, że w pozostałej części decyzja Marszałka Województwa Pomorskiego została wydana w sposób zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa materialnego, a Spółka będzie mogła korzystać z udzielonego jej pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie kwatery B2, po uzyskaniu odrębnej decyzji wyrażającej zgodę na zamknięcie kwatery B1.

Jednocześnie zarzuty Stowarzyszenia dotyczące naruszenia przez organ I instancji treści art. 7 i 77 § 1 k.p.a. poprzez nierzetelne zbadanie zgromadzonego materiału dowodowego, zaniechanie merytorycznego sprawdzenia zgodności z prawem i legalności dokumentów przedłożonych przez inwestora wraz z wnioskiem – w tym pozwolenia na budowę i planu zagospodarowania przestrzennego, nie znajdują oparcia w materiale dowodowym.

Na marginesie zauważyć trzeba, iż Stowarzyszenie brało czynny udział we wszystkich postępowaniach poprzedzających postępowanie o udzielenie przedmiotowego pozwolenia zintegrowanego, a więc powinno posiadać wystarczającą wiedzę zarówno formalną jak i merytoryczną opartą o uprzednie rozstrzygnięcia organów.

Jednocześnie odnosząc się do kolejnych zarzutów Stowarzyszenia przedłożonych w piśmie z dnia 21 lipca 2011r. stwierdzić należy co następuje:

Zawiadomieniem z dnia 5 lipca 2011r.znak: DIŚoa-281-62/29784/11/MT poinformowano Strony o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Korzystając z przysługującego prawa przedstawiciel Stowarzyszenia w dniu 20 lipca br. w siedzibie resortu zapoznał się z całokształtem

dokumentacji, i sfotografował ją. Pismem z dnia 21 lipca 2011 podtrzymując dotychczasowe zarzuty, Stowarzyszenie wniosło o „odrzućenie nowych dowodów w sprawie jako spóźnionych, sporządzonych nierzetelnie i jedynie w celu usprawiedliwienia decyzji niezgodnej z prawem, a jednocześnie przez wykonawców instalacji materialnie zainteresowanych z tytułu wykonawstwa”. Zdaniem Stowarzyszenia, „po wydaniu decyzji został zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w w/w sprawie co potwierdza, że decyzja była wydana bez rozpoznania wszystkich dowodów”. Nadto pismem z dnia 28 lipca 2011r. po zapoznaniu się z pismem Marszałka Województwa Pomorskiego z dnia 1 czerwca 2011r. znak: DROŚ.S.7650-22-1/10/10/11, Stowarzyszenie uznało, że dla przejrzystości postępowania powinno być zaproszone na spotkanie, o którym stanowi treść w/w pisma Marszałka. Ponadto Stowarzyszenie wniosło o zorganizowanie spotkania Ministra „ze wszystkimi zainteresowanymi”.

Odnosząc się do powyższych argumentów, stwierdzić przede wszystkim należy, iż w przedmiotowej sprawie nie były gromadzone żadne nowe dowody, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Całokształt materiału dowodowego, w tym w szczególności raport o oddziaływaniu na środowisko, dokumentacje: hydrogeologiczną, geologiczno – inżynierską, które były sporządzane w latach 2000-2010r. powinny być Stowarzyszeniu znane, na etapach uzyskiwania przez inwestora wymaganych prawem decyzji, w postępowaniach w których Stowarzyszenie brało udział. Trudno uznać za nowe dowody w sprawie, przedłożone: ocenę wpływu budowy i eksploatacji ZZO „EKO DOLINA” w Łęczycach na zmiany warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych (w/w i oznaczoną jako 1e – maj 2011r.) oraz dokumentację hydrograficzną „EKO DOLINA” w Łęczycach – bilans wód (czerwiec 2011) wraz ze sprawozdaniem z prac hydrogeologicznych (wersja elektroniczna) - w/w oznaczoną jako 1f, gdyż stanowią one jedynie syntetyczne podsumowanie sporządzanych, dostępnych, przywołanych powyżej dokumentacji.

Jednocześnie odnosząc się do kwestii przejrzystości prowadzenia postępowania wyjaśnić należy, iż przywołane powyżej pismo Marszałka datowane jest na dzień 1 czerwca 2011r. i wpłynęło do resortu w dniu 8 czerwca 2011r., natomiast w dniu 9 czerwca 2011r. zostało skierowane pismo o znaku DIŚSoa-281-281-62/26160/11/MT o nadesłanie określonej dokumentacji. Pismo to zostało przekazane do wiadomości zarówno Stowarzyszeniu jak i Spółce „EKO – DOLINA”.

W dniu 22 czerwca 2011r. została dostarczona żądana dokumentacja. Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym przywołanym zawiadomieniem z dnia 5 lipca 2011r. poinformowano Strony o możliwości zapoznania się z całokształtem dokumentacji.

W tym miejscu podkreślić należy, że w okresie prowadzonego postępowania, Minister Środowiska nie uczestniczył ani nie organizował spotkań dotyczących tego postępowania, uznając przedłożoną w sprawie dokumentację za kompletną i wystarczającą do wydania przedmiotowej decyzji.

A zatem zarzut braku transparentności – przejrzystości w prowadzeniu postępowania należy uznać za całkowicie niezasadny. Podkreślić jednoznacznie należy, że żądanie dokumentacji, było podyktowane dbałością o prawidłowość pozwolenia zintegrowanego.

Odnosząc się do argumentów Stowarzyszenia dotyczących uciążliwości związanych z dotychczasową eksploatacją kwatery B1, stwierdzić należy, że pozostają one poza meritum rozstrzygnięcia. Jak wskazano powyżej, dotychczas eksploatowana kwatera B1, zostanie zamknięta, i dopiero wówczas Spółka będzie mogła korzystać z przedmiotowego pozwolenia zintegrowanego.

W zakresie merytorycznym Stowarzyszenie kwestionując położenie składowiska w aspekcie budowy geologicznej i uwarunkowania hydrogeologicznych terenu wyraża wątpliwości co do rzetelności dokumentacji Geokonsult s.c. pt. Ocena wpływu (...) i Opinii Geotechnicznej opracowanych na zlecenie inwestora. Cytuje fragmenty w/w opracowań, które jego zdaniem nie potwierdzają wypływających z tych dokumentacji wniosków, że ZZO Eko Dolina zlokalizowany jest w miejscu o korzystnych warunkach hydrogeologicznych dla lokalizacji składowiska. Stowarzyszenie nie podziela także stanowiska, co do bezpieczeństwa przyjętych rozwiązań konstrukcyjnych, dotyczących zabezpieczenia środowiska gruntowo wodnego i w konsekwencji ochrony GZWP 110.

Zauważyć zatem należy, że dla oceny usytuowania zakładu „Eko Dolina” Sp. Z o.o. w Łęczycach w odniesieniu do granic stref zasilania i obszarów ochronnych GZWP 110 i 111 opinię hydrogeologiczną przedstawił także Państwowy Instytut Geologiczny w opracowaniu z czerwca 2009 r. pt. „Ocena wpływu

zakładu zagospodarowania odpadów w Lężycach na system wodonośny Głównego Zbiornika Wód Podziemnych 110 i 111". W podsumowaniu przeprowadzonej analizy zebranych materiałów stwierdzono, że GZWP 111 obejmuje piaszczyste utwory kredy na głębokości ok. 300 m, a obliczony teoretyczny czas przesączania zanieczyszczeń z powierzchni terenu przekracza 400 lat, co gwarantuje pełne bezpieczeństwo tego zbiornika przed możliwością przenikania do niego zanieczyszczeń. Z uwagi na pełną izolację GZWP 111 od powierzchni terenu zbiornik ten nie wymaga ustanawiania obszaru ochronnego. Odnośnie natomiast GZWP 110, znajdującego się w odległości ok. 4 km od zakładu „Eko Dolina” stwierdzono, że zbiornik ten jest mało podatny na potencjalne zanieczyszczenia płynące z kierunku zakładu (czas przemieszczania się potencjalnych zanieczyszczeń z terenu zakładu do granic zbiornika przekracza 70 lat), a obszar ochronny zbiornika nie obejmuje przedmiotowego zakładu (str. 55 opracowania).

W świetle powyższego stwierdzić zarzuty Stowarzyszenia co zagrożenia bezpieczeństwa wód podziemnych należy uznać za niezasadne.

Podsumowując powyższe wyjaśnienia, uznano -po analizie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, również w aspekcie zarzutów Stowarzyszenia, że zaskarżoną decyzję Marszałka Województwa Pomorskiego, po jej zreformowaniu w odniesieniu do parametrów technicznych kwatery B2 tj. instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym, należy utrzymać w mocy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na decyzję może być wniesiona skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Ministra Środowiska w terminie 30 dni od daty otrzymania niniejszej decyzji.

Otrzymują:

1. Eko Dolina Sp. z o.o.
2. Ekologiczne Stowarzyszenie Przyjaciół Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego EKOPARK
3. Marszałek Województwa Pomorskiego
4. a/a

